

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 8Co/57/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1212205009
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 06. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Janka Gažovičová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2015:1212205009.3

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave v právnej veci navrhovateľa: B. Š., M.. XX.X.XXXX, Q. D.. F. XXX, L., proti odporcovi: UNION poisťovňa, a.s., so sídlom Bajkalská 29/A, Bratislava, IČO: 31 322 051, o návrhu na povolenie obnovy konania, o odvolaní navrhovateľa proti uzneseniu Okresného súdu Bratislava II, zo dňa 30. júna 2014, č.k. 13C 55/2012-261, jednohlasne takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e** .

Odporcovi náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a** .

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým uznesením zamietol súd prvého stupňa; bez nariadenia pojednávania v zmysle § 234 ods. 2 O.s.p.; návrh navrhovateľa na povolenie obnovy konania vedeného na Okresnom súde Bratislava II pod sp. zn. 11C/155/2003, a odporcovi nepriznal náhradu trov konania, keď s poukazom na ust. § 228 ods. 1, § 230 ods. 1,2, 3 O.s.p. dospel k záveru, že návrh bol podaný oneskorene a zároveň je neprípustný. Vychádzal zo zistenia, že Okresný súd Bratislava II rozsudkom zo dňa 27.04.2007, č.k. 11C 155/2003-209, návrh navrhovateľa o určenie, že je oslobodený od platenia poistného z poistnej zmluvy č. XXXXXXXXX a o zaplatenie sumy 494.250,- Sk s príslušenstvom v celom rozsahu zamietol. Proti tomuto rozsudku podal odvolanie navrhovateľ, avšak Krajský súd v Bratislave rozsudkom zo dňa 25.03.2009, č.k. 2Co 51/08-257, napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny potvrdil, pričom o dovolaní navrhovateľa proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol uznesením zo dňa 24.03.2010, sp. zn. 6Cdo 33/2010, ktorým podané dovolanie odmietol ako neprípustné. Na základe uvedeného dospel k záveru, že navrhovateľ podal návrh na povolenie obnovy konania; dňa 06.03.2012; až po uplynutí zákonom stanovenej trojmesačnej lehoty; plynúcej od nadobudnutia právoplatnosti rozsudku Okresného súdu Bratislava II zo dňa 27.04.2007, č.k. 11C 155/2003-209, t.j. od 21.5.2009; ktorá mu márne uplynula (prepadla) dňa 21.8.2009 s tým, že na danú vec nebolo možné aplikovať ustanovenie § 230 ods. 2 O.s.p.; podľa ktorého možno návrh na obnovu konania podať v lehote 3 rokov od právoplatnosti rozsudku; keď neboli naplnené predpoklady jeho aplikácie, nakoľko navrhovateľ netvrdil ani nepreukázal existenciu skutočností (§ 228 ods. 1 písm. d) a e) O.s.p.), ktorými je uplatnenie 3-ročnej lehoty na podanie návrhu na obnovu konania podmienené. Uviedol, že; bez ohľadu na oneskorené podanie návrhu; neboli dané ani dôvody prípustnosti obnovy konania, keď navrhovateľ ich splnenie odvodzoval od rozhodnutí Európskeho súdu pre ľudské práva vo veciach: Ruiz Torija v. Španielsko (1994), Niderost - Huber v. Švajčiarsko (1991), Mantovanelli v. Francúzsko (1993), Beian v. Rumunsko (2007), Ankerl v. Španielsko (1996), Vetrenko v. Moldavsko (2010), ktoré však priamo nesúvisia s prejednávanou vecou a nie je možné ich na danú vec aplikovať. Poukázal i na skutočnosť, že navrhovateľ opakovane podáva; čiastočne rozdielne; návrhy na povolenie obnovy konania pod sp. zn. 11C 155/2003 pre jeho zjavnú subjektívnu nespokojnosť s rozhodnutiami súdov všetkých troch stupňov súdnej sústavy, pred ktorými bol v prejednávanej veci v celom rozsahu neúspešný, avšak subjektívna nespokojnosť s rozhodnutím súdu ani prípadný pocit nespravodlivosti povolenie obnovy konania neodôvodňuje. V súvislosti s opakovanými žiadosťami navrhovateľa o

ustanovenie právneho zástupcu z radov advokátov; ktorého ustanovenie nie je zo strany súdu možné, keď právomoc bola v tomto smere prenesená na Centrum bezplatnej právnej pomoci; uviedol, že o správnom postupe v takomto prípade bol súdom riadne poučený dňa 28.3.2012, resp. dňa 04.04.2012, kedy toto poučenie prevzal (č.l. 54), avšak doposiaľ mu zástupca z radov advokátom ustanovený nebol. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p., a úspešnému odporcovi ich náhradu nepriznal, nakoľko mu v konaní žiadne nevznikli.

Proti tomuto uzneseniu podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie navrhovateľ domáhajúc sa jeho zrušenia a vrátenia veci súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Namietal, že súd prvého stupňa mu svojim postupom, keď o jeho návrhu na povolenie obnovy konania rozhodol bez nariadenia pojednávania, odňal možnosť konať pred súdom a porušil jeho právo na spravodlivý proces. Vytýkal tiež prvostupňovému súdu, že v konaní postupoval nesprávne, neefektívne a porušil jeho právo na prejednanie veci bez zbytočných prieťahov. Uviedol, že súd prvého stupňa v odôvodnení napadnutého uznesenia neuvádza dôvody, pre ktoré dospel k záveru, že v pôvodnom konaní nerozhodol súd v rozpore s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorú skutočnosť neodôvodnil ani súd v konaní sp. zn. 11C 155/2003, v dôsledku čoho pôvodné rozhodnutie ani napadnuté uznesenie nepovažuje za riadne odôvodnené. Vyslovil presvedčenie, že pre rozpor (pôvodného) rozhodnutia vo veci sp. zn. 11C 155/2003 s ustálenou judikatúrou mal prvostupňový súd obnovu konania povoliť. V podanom odvolaní zároveň podrobne zhrnul a zdôraznil svoju argumentáciu v pôvodnom konaní sp. zn. 11C 155/2003; odvolací súd však považuje za nadbytočné podrobne sa ňou zaoberať, keďže pre účely rozhodnutia o podanom odvolaní je bez právneho významu. Navrhovateľ v podanom odvolaní vyslovil názor, že vzhľadom na nepreukázanie dôvodu, pre ktorý si súd v pôvodnom konaní nevyžiadal údaje o dojednávaní poistenia, je napadnuté uznesenie „neplatné podľa zákona od samého začiatku“, pričom prvostupňový súd svojim postupom zasiahol do jeho práva na spravodlivé súdne konania, vrátane práva na rešpektovanie zásady rovnosti zbraní.

Odporca sa vo svojom vyjadrení k odvolaniu navrhovateľa stotožnil so závermi súdu prvého stupňa, že navrhovateľ svoj návrh na obnovu konania podal oneskorene a navyše neboli splnené predpoklady prípustnosti obnovy konania a navrhol napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa v celom rozsahu ako vecne správne potvrdiť.

Odvolací súd preskúmal vec v medziach dôvodov podaného odvolania (§ 212 ods.1 O.s.p.), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods.2 O.s.p.) a dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľa nie je dôvodné.

V preskúmvanej veci sa navrhovateľ; návrhom podaným na súd prvého stupňa dňa 06.03.2012; domáha povolenia obnovy konania vedeného na Okresnom súde Bratislava III, v ktorom konaní súd prvého stupňa rozsudkom zo dňa 27.04.2007, č.k. 11C 155/2003-209, ktorý; v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave zo dňa 25.03.2009, č.k. 2Co 51/08-257, nadobudol právoplatnosť dňa 21.5.2009; návrh navrhovateľa ako nedôvodný v celom rozsahu zamietol.

Podľa § 228 ods. 1, písm. a/, b/, d/ O.s.p. právoplatný rozsudok môže účastník konania napadnúť návrhom na obnovu konania, ak sú tu skutočnosti, rozhodnutia alebo dôkazy, ktoré bez svojej viny nemohol použiť v pôvodnom konaní, ak môžu privodiť pre neho priaznivejšie rozhodnutie vo veci, ak možno vykonať dôkazy, ktoré sa nemohli vykonať v pôvodnom konaní, ak môžu privodiť pre neho priaznivejšie rozhodnutie vo veci, a v prípade, ak Európsky súd pre ľudské práva rozhodol alebo dospel vo svojom rozsudku k záveru, že rozhodnutím súdu alebo konaním, ktoré mu predchádzalo, boli porušené základné ľudské práva alebo slobody účastníka konania a závažné dôsledky tohto porušenia neboli odstránené priznaným primeraným finančným zadosťučinením

Podľa § 230 ods. 1 O.s.p., Návrh na obnovu konania treba podať v lehote troch mesiacov od toho času, keď ten, kto obnovu navrhuje, sa dozvedel o dôvode obnovy, alebo od toho času, keď ho mohol uplatniť.

Podľa § 230 ods. 2, písm. a/, b/, d/ O.s.p., po troch rokoch od právoplatnosti rozsudku možno návrh podať len z dôvodu uvedeného v § 228 ods. 1 písm. a) v prípade, že ide o trestný rozsudok, na podklade ktorého sa v občianskom súdnom konaní priznalo právo a ktorý bol neskôr podľa trestnoprávných predpisov zrušený; § 228 ods. 1 písm. a) alebo b), ak nové dôkazy súvisia s novými vedeckými metódami, ktoré v pôvodnom konaní nebolo možné použiť; § 228 ods. 1 písm. d).

Podľa § 234 ods. 2, O.s.p., ak súd zamietá návrh na obnovu konania preto, že nie je prípustný, alebo preto, že ho podal niekto, kto naň nebol oprávnený, alebo preto, že je zrejme oneskorený, nemusí nariadovať pojednávanie.

Prvostupňový súd postupoval správne, keď v prvom rade skúmal dodržanie zákonom stanovenej lehoty na podanie návrhu na obnovu konania (§ 230 ods. 1,2,3 O.s.p.); a dospel k správne mu záveru, že návrh na obnovu konania bol v preskúmvanej veci podaný až po uplynutí zákonnej lehoty, keďže bol súdu prvého stupňa doručený až dňa 06.03.2012. Pokiaľ totiž navrhovateľ splnenie predpokladov na povolenie obnovy konania; hoci neprípustne; odvodzuje od rozhodnutí Európskeho súdu pre ľudské práva v Štrasburgu vo veciach Ruiz Torija v. Španielsko (1994), Niderost - Huber v. Švajčiarsko (1991), Mantovaneli v. Francúzsko (1993), Beian v. Rumunsko (2007), Ankerl v. Španielsko (1996), Vetrenko v. Moldavsko (2010), EŠLP v uvedených veciach rozhodol v období rokov 1993 až 2010, a teda zachovanie 3-mesačnej lehoty na podanie návrhu na obnovu konania v zmysle ust. § 230 ods. 1 O.s.p. je posudzovanej veci vylúčené.

Zároveň odvolací súd; zhodne so súdom prvého stupňa; dospel k záveru, že nakoľko rozsudok vo veci samej v pôvodnom konaní nadobudol právoplatnosť dňa 21.5.2009 a neboli preukázané ani skutkové okolnosti, ktorými zákon (§ 230 ods. 2 O.s.p.) podmieňuje uplatnenie 3-ročnej lehoty na podanie návrhu na obnovu konania, neboli v danej veci splnené predpoklady ani na aplikáciu ust. § 230 ods. 2 O.s.p..

Z uvedených dôvodov, keď návrh na obnovu konania bol navrhovateľom v preskúmvanej veci podaný až po márnom uplynutí zákonnej lehoty (§ 230 ods. 1,2 O.s.p.), prvostupňový súd sa otázkou prípustnosti povolenia obnovy konania zaoberal nadbytočne.

Pre úplnosť však odvolací súd uvádza, že správny je i záver prvostupňového súdu, že v danej veci nie sú naplnené dôvody prípustnosti obnovy v zmysle citovaného ust. § 228 ods. 1 O.s.p., keďže na Európskom súde pre ľudské práva neprebehlo žiadne konanie týkajúce sa predmetnej veci a navrhovateľ ani len netvrdil, že tu existujú skutočnosti, rozhodnutia alebo dôkazy, ktoré bez svojej viny nemohol použiť v pôvodnom konaní, keď zjavne nedôvodne tvrdil len to, že v pôvodnom konaní rozhodol súd prvého stupňa i odvolací súd v rozpore s ustálenou judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva týkajúcou sa zásad spravodlivého súdneho konania a osobitne zásady rovnosti zbraní.

V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na to, že cieľom občianskeho súdneho konania je zabezpečením rýchlej a účinnej ochrany porušených či ohrozených práv a oprávnených záujmov účastníkov konania dosiahnutie rozhodnutia, ktoré vychádza z riadne zisteného skutkového stavu a z aplikácie relevantných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov a z ich správnej interpretácie. Nápravu rozhodnutia spravidla možno dosiahnuť iba v riadnom dvojinštanchnom postupe na základe podaného odvolania ako riadneho opravného prostriedku. Právoplatnosť rozhodnutia znamená jeho nezmeniteľnosť a záväznosť a je jednou zo záruk právnej istoty. Výnimkou z tejto zásady sú mimoriadne opravné prostriedky, ktorými možno dosiahnuť nápravu právoplatných rozhodnutí. Takýmito mimoriadnymi opravnými prostriedkami sú obnova konania a dovolanie. So zreteľom na mimoriadnosť týchto opravných prostriedkov platia pre ne určité obmedzenia v porovnaní s odvolaním.

Za daného stavu, keď návrh navrhovateľa o určenie, že je oslobodený od platenia poisťného z poisťnej zmluvy č. 00032541 a zaplatenie 494.250,- Sk s príslušenstvom, súd rozsudkom zo dňa 27.04.2007, č.k. 11C 155/2003-209 v celom rozsahu zamietol a; na jeho odvolanie; bol tento rozsudok ako vecne správny potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Bratislave zo dňa 25.03.2009, č.k. 2Co 51/08-257, s tým, že nesprávnosť rozhodnutí a procesného postupu súdov oboch stupňov nezistil ani Najvyšší súd SR, ktorý uznesením zo dňa 24.03.2010, sp. zn. 6Cdo 33/2010, dovolanie navrhovateľa proti rozsudku odvolacieho súdu ako neprípustné odmietol, by povolenie obnovy konania malo za následok nerešpektovanie základných zásad, ktorými je ovládané občianske súdne konanie a v neposlednom rade by predstavovalo závažný; a neprípustný; zásah do právnej istoty, ktorý je jedným zo základných znakov právneho štátu (Článok 1 Ústavy SR).

Prvostupňový súd teda; v intenciách ust. § 228 ods. 1 O.s.p.; dospel k správne mu záveru, že bez zreteľa na oneskorené podanie návrhu na obnovu konania, neboli v posudzovanej veci naplnené ani dôvody jej prípustnosti.

Pokiaľ navrhovateľ v podanom odvolaní namietal, že prvostupňový súd v rozpore s ustanovením § 234 ods. 2, O.s.p. o podanom návrhu na povolenie obnovy konania rozhodol bez nariadenia pojednávania a odňal mu tým možnosť konať pred súdom, odvolací súd uvádza, že súd prvého stupňa návrh navrhovateľa zamietol z dôvodu, že bol podaný oneskorene, a preto v danej veci nebolo potrebné nariaďovať pojednávanie, a teda postupoval správne, keď o zamietnutí návrhu navrhovateľa na obnovu konania rozhodol bez pojednávania. Na tom nemení nič ani skutočnosť, že ďalším dôvodom zamietnutia jeho návrhu bola neprípustnosť obnovy konania, nakoľko; za daného stavu, keď návrh bol celkom jednoznačne (zjavne) podaný oneskorene; rozhodnutie vo veci bez nariadenia pojednávania nemôže zakladať splnenie predpokladov na zrušenie napadnutého uznesenia odvolacím súdom (§ 221 ods. 1 písm. f/ O.s.p.).

Z uvedených dôvodov preto; keď súd prvého stupňa správne napadnutým uznesením podaný návrh na povolenie obnovy konania zamietol predovšetkým z dôvodu nedodržania zákonom stanovenej lehoty, aj i z dôvodu jeho neprípustnosti; odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa ako vecne správne potvrdil (§ 219 ods. 1 O.s.p.).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.